

steriet, efterhaanden er blevet klare over, at forskellige Ændringer af denne Art tiltrænges. Denne Gruppe er om ikke den vigtigste, saa i alt Fald den talrigste. Som den anden Gruppe kan man passende nævne de Ændringer, der tilsigter at gøre det muligt for Sygekasserne at yde Hjælp til kronisk syge og derved bringe Løfteparagraffen, § 7, ud i Livet. Sagen har allerede gentagne Gange været til Forhandling her — man siger, at alle gode Gange er tre, og dette er nu tredje Gang. I 1917 søgte Socialdemokraterne ved et privat Lovforslag at ordne dette Forhold. Sidste Aar søgte den radikal-socialistiske Regering gennem et Lovforslag at ordne Sagen, og nu kommer endelig for tredje Gang et Forslag om at føre denne Løfteparagraf ud i Livet. Jeg haaber, at det denne Gang maa lykkes. Endelig er der den tredje og mindste Gruppe, nemlig de Forslag, der tilsigter at skabe den Forbindelse, der findes ogsaa mellem Sygekasseloven og Invalideforsikringslovsforslaget.

En stor Del af Ændringerne af almindelig Karakter, der vedrører Sygekassernes daglige Administration, maa naturligvis i særlig Grad interessere de mangfoldige Medlemmer af dette Ting, ogsaa indenfor mit Parti, der staar som daglige Ledere af Sygekassearbejdet, og det vil være det naturligste, at en nærmere Omtale af disse Ændringer fremkommer fra disse Medlemmer. Jeg skal derfor kun forholdsvis flygtigt og i Hovedtrækkene dvæle ved Ændringerne af denne Karakter. De vigtigste her, baade set fra Sygekassernes og fra Statens og Kommunernes Synspunkt, er jo de Ændringer, der er af økonomisk Betydning. Der er da her først og fremmest Tale om det foreliggende Lovforslags § 6, der indfører meget betydelige økonomiske Ændringer i den gældende Lov. Det foreslaas saaledes at hæve Statstilskuddet fra 2 Kr. pr. Medlem om Aaret til 3 Kr. Alene dette vil med Sygekassernes nuværende Antal betyde en Forøgelse af Statskassens Tilskud paa $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. om Aaret. Og med Hensyn til den $\frac{1}{4}$, der fra Statens Side ydes, ikke i Forhold til Sygekassens Medlemstal, men i Forhold til forskellige af dens Præstationer overfor Medlemmerne, finder der ogsaa en ret betydelig Forandring og Udvidelse Sted i Henhold til Lovforslagets § 6. Her skal jeg først og fremmest nævne, at Grænsen i Forhold til Dagpenge og ligeledes i Forhold til Barselhjælp bortfalder. Som man maaske vil erindre, er endnu den Bestem-

melse gældende, at Statens Bidrag til Dagpengene ikke maa overstige 20 Øre i København og de større Provinsbyer, 16 Øre i de mindre Provinsbyer og 12 Øre paa Landet. At denne Begrænsning bortfalder, vil selvfølgelig være af stor Betydning, ikke mindst i Byerne. Jeg finder Anledning til i Forbigaaende at gøre opmærksom paa, at den anden Maksimumsbestemmelse, som fandtes i den gamle Lov, nemlig den, som fastslog, at Statens Tilskud pr. Medlem under ingen Omstændigheder kunde overstige 4 Kr. 65 Øre i København, 4 Kr. 15 Øre i Provinsbyerne og 3 Kr. 65 Øre paa Landet, ganske vist formelt ophæves nu, men i Virkeligheden reelt var ophævet allerede tidligere ved særlige Lovforslag. Den blev ophævet foreløbig allerede i Januar 1918 ved en midlertidig Lov, som gjaldt for to Aar, og den blev endeligt ophævet ved en særlig Lov af 3. Juni 1919.

Der indføres yderligere den Bestemmelse, at medens en Sygekasse i Øjeblikket ikke kan faa Tilskud til sin Medicinydelse, bliver Forholdet nu dette, at Staten ogsaa godtgør $\frac{1}{4}$ af Sygekassens Ydelse til Medicin. Jeg maa dog her gøre opmærksom paa, at selve Sygekassens Ydelse til Medicin er begrænset til $\frac{3}{4}$, saaledes at Staten under ingen Omstændigheder kan komme til at betale mere end en $\frac{1}{4}$ af $\frac{3}{4}$, d. v. s. $\frac{3}{16}$ af Medicinens Pris paa Apoteket. Det fastslaas ligeledes ved samme Ændring, at Staten kan yde Tilskud i Forhold til Sygekassens Bidrag til Tandpleje, til Hjemmesygepleje og Ophold paa Rekonvalescenthjem, men det er i Virkeligheden kun en Lovfæstelse af noget, der allerede tidligere har været gældende Praksis i Henhold til Sygekasseinspektorets Fortolkning af Loven.

Tilbage er en ret vigtig Ændring i § 13 i den nugældende Lov. Det er den, som giver Kommunen Ret til at betale hele Sygekassemedlemsbidraget for et ubemidlet Medlem. Som Loven nu er affattet, har en Kommune kun Lov til at betale indtil $\frac{3}{4}$ af Bidraget, og jeg er klar over, at det er et af de Spørgsmaal, der vil blive gjort til Genstand for Overvejelse, maaske for Indvendinger, allerede her i Salen, og som sikkert ogsaa vil blive taget op til Prøvelse i Udvalget. Jeg skal indrømme, at jeg for mit Vedkommende ikke vil kunne se noget som helst inhumant i, om man blev staaende ved den nugældende Bestemmelse om, at Kommunen kun maa betale de $\frac{3}{4}$ af Kontingentet. Det vilde under alle Omstændigheder bidrage